

Terék Anna

TABLETTA

John

Kék testtel fekszem,
arccal az égnek,
lábamat nyalja az óceán.

Tele a szakállam homokkal,
fogamig csúszik bennem a kékség,
minden ütés a bőröm alatt bujkál.
Kilégzek.

A füsttel fújom arcom fölé
apám öklét, mögötte
összegyűródik az ég.

Mondták a fiúk,
nem kell félni, Johnny,
elég csak kitátani a szád,
nyelvedre tenni a tablettát,
olvad és lecsorog a torkodon,
aztán kettétörök az ég.
Jövő héten már
katona leszel, Johnny,
szívd mélyre a füstöt, nyelj
és mulass, mulass.

Nyakamba kúszik az óceán,
ingem lecsúszott már
a derekamra,
sehol sincs apám,
a bőröm átlátszik,

ahogy a kezem beletartom
arcom előtt a napba,
látom az ereket, a húst:
lúktetek.

Ujjaim közt az
a jugoszláv lány néz rám,
haja beleúszik a napba.
Forróság van,
körülottem víz,
habzik a Csendes-óceán,
zsebemből kilopta
maradék húsz dolláromat,
arcom mellett,
a víz színén lebeg.

Néz az a lány,
és őt nézem én,
a nap keresztülszúr a fején,
eloldódnak izmaim,
a fiúk kihúznak
a vízből, mindegyik nevet,
arcomról letörlik
a nyálam.

Próbálok belesüppedni
a forró homokba, mintha
folyékony üveg lennék.
Arcomra olvad az ég,
a bőröm kék és lila,
összevert testtel fekszem,
de a sok tableta
kitörli belőlem apámat,
rám fekszik az égbolt,
hull felém a magasból
az a lány.

A parton táncolunk,
úszik a levegőben a haja,
fülembé suttogja,
hogy kék és lila
egész Jugoszlávia,
mert éjjelente apám
az atlaszban az öklével üti.

Száll a fejem, könnyű.
Liheg ő is, én is lihegek.
Bőröm alatt kering az óceán,
aztán reggel lesz,
és csak a hullámok hangja
marad.

A fiúk egymás mellett
alszanak a vizes homokban.
És én nem akarok
katona lenni.